

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 12Cb/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6720204311
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kovalčíková
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2022:6720204311.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v spore vedenom pred sudkyňou JUDr. Janou Kovalčíkovou, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava, IČO: 37 927 795 proti žalovanej: T. C., U.. XX.XX.XXXX, R. U. XX, XXX XX Q., zastúpená: Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970, o zaplatenie 4.560,04 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu v celom rozsahu **z a m i e t a** .

II. Súd **p r i z n á v a** žalovanej právo na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 percent.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Zvolen rozsudkom č.k. 12Cb/12/2020-286 zo dňa 29.06.2021 zviazal žalovanú na zaplatenie žalobcovi 4.560,04 EUR s 5 %-ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 4.560,04 EUR od 28.02.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Súd priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 percent.

2. Žalovaná sa elektronickým podaním zo dňa 02.08.2021 proti rozsudku Okresného súdu Zvolen odvolala.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 12CoCsp/41/2021-362 zo dňa 04.11.2021, právoplatné 30.11.2021 rozhodnutie Okresného súdu Zvolen, č.k. 12Cb/12/2020-286 zo dňa 29.06.2021 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie

4. Krajský súd v Banskej Bystrici uložil Okresnému súdu Zvolen vyhodnotiť tvrdenia žalobcu, a z toho vyplývajúceho rozsahu unesenia dôkazného bremena žalobcu či veriteľ pred uzatvorením Zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXX zo dňa 03.05.2016 v zmysle § 7 ods. 1 zákona 129/2010 Z.z. posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver. Súd prvej inštancie má mať na zreteli, že povinnosťou spotrebiteľa poskytnúť veriteľovi podľa § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy a nie je dotknutá ani povinnosť veriteľa brať do úvahy najmä dobu, na ktorú sa úver poskytuje, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

Ak žalobca relevantným dôkazom nepreukáže, že veriteľ s odbornou starostlivosťou úverovú bonitu žalovanej posúdil, v zmysle § 11 ods. 2 veta prvá zákona č. 129/2010 Z.z. právnym dôsledkom porušenia povinnosti veriteľa bude, že veriteľ nebol oprávnený vyžadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, t.j. nebol oprávnený pre nesplnenie niektorej splátky žiadať zaplatenie

celého úveru a ak žalobca relevantným dôkazom nepreukáže, že veriteľ pri posúdení úverovej bonity žalovaného prihladal na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, v zmysle § 11 ods. 2 veta druhá zákona č. 129/2010 Z.z. právnym dôsledkom hrubého porušenia povinnosti veriteľa bude, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, a teda súd prvej inštancie súčasne v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. právne vyhodnotí, či práva vyplývajúce zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 185673335 zo dňa 03.05.2016 veriteľ mohol postúpiť na žalobcu a vyhodnotí výšku peňažnej povinnosti (záväzku) žalovaného, ako aj čas plnenia záväzku, t.j. či ho mal žalovaný uhradiť jednorazovo alebo plniť v splátkach.

Ak žalobca preukáže, že úverovú bonitu žalovaného veriteľ s odbornou starostlivosťou posúdil, súd prvej inštancie sa po vykonanom dokazovaní jasne a výstižne vysporiada s obranou žalovaného, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 185673335 zo dňa 03.05.2016 neobsahovala všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov a že úroková sadzba spotrebiteľského úveru bola neprimerane vysoká a právne posúdi, či s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a v závislosti od toho posúdi a ustáli výšku záväzku žalovaného, a to vrátane vysporiadania sa s otázkou, či veriteľovi vzniklo právo žiadať pre nesplnenie niektorej splátky zaplatenie celej pohľadávky a ak veriteľovi toto právo patrilo, či došlo k účinnému zosplateniu úveru s poukazom na kumulatívne zákonné podmienky vyplývajúce z § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

5. Podľa § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, súd prvej inštancie je pri novom rozhodovaní viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v tomto rozhodnutí.

6. Žalovaná sa v elektronickom podaní zo dňa 14.12.2021 vyjadrila a doplnila podklady na vydanie rozhodnutia vo veci samej v zmysle záverov Krajského súdu v Banskej Bystrici.

7. Žalobca v elektronickom podaní zo dňa 23.02.2022 súhlasil s rozhodnutím bez účasti žalobcu a jeho právneho zástupcu. Poukázal na rozhodnutia iných súdov.

8. Právny zástupca žalobcu, právny zástupca žalovanej neúčast' na pojednávaní dňa 25.02.2022 ospravedlnili, súhlasili s pojednávaním v ich neprítomnosti.

9. Súd na základe predložených listinných dokladov zistil nasledujúci skutkový stav:

10. Súd oboznámil z Notárskej zápisnice U. XXXX/XXXX spísanú 11.12.2017 notárkou JUDr. L. W., z ktorej zistil, že Consumer Finance Holding ako právny predchodca žalobcu sa jeho nástupníckou spoločnosťou stala VÚB banka, a.s. ako žalobca z č.l. 5, opis rozdelenia majetku a záväzkov z č.l. 9, zmluvu o spotrebiteľskom úvere s Consumer Finance Holding a žalovanou číslo XXXXXXXXXX zo dňa 03.05.2016 kde jej bol poskytnutý bezúčelový spotrebiteľský úver, celková výška úveru 5.000,- EUR, splátka 139,35 EUR, počet splátok 60, RPMN 24,9 %, termín konečnej splatnosti 20.05.2021, odplata 24,92 %, priemerná RPMN 17,18 %, RPMN 24,9 %, prvá splátka 20.06.2016 do 20.-ho dňa v mesiaci z č.l. 10, štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere z č.l. pv 14, dodatočné informácie ak ide o poskytovanie finančných služieb na diaľku z č.l. 16, informáciu o RPMN a priemernej RPMN k číslu zmluvy XXXXXXXXXX na č.l. pv 16, súhlas k osobným údajom z č.l. 17, informácie o finančnom sprostredkovaní z č.l. 19, zoznam dokladov k pôžičkám z č.l. 22, zmluvu o poskytovaní služieb medzi Consumer Finance Holding a žalovanou nepodpísané žalovanou zo dňa 16.06.2015 z č.l. pv 22 - 24, predžalobnú upomienku z 29.12.2017 z č.l. pv 24, prevzaté 08.01.2018 z č.l. 25, oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti z 22.02.2018 z č.l. pv 25, prehľad splátok z č.l. 26, výpis z registra úpadcov kde žalovaná nie je vedená ako dlžník z č.l. 37, oprava petitu žaloby z č.l. 50, odpor žalovanej zo dňa 06.12.2020 voči platobnému rozkazu kde je námietka premlčania, odpoveď VÚB banky adresovaná žalovanej zo dňa 14.02.2018 z č.l. 68, potvrdenie o výške daňovej povinnosti z č.l. 113, potvrdenie o dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2014 z č.l. 115, vyjadrenie žalovanej z 23.02.2021 z č.l. 133, vyjadrenie Intrum Slovakia s.r.o. z dôvodu postúpenia pohľadávky, rámcovú zmluvu o postúpení pohľadávky z č.l. 212, oznámenie o postúpení pohľadávok z 26.03.2021 z č.l. 213, žiadosť o postúpenie a prevod z č.l. 215, dodatok 4 k rámcovej zmluve o postúpení pohľadávok z 30.11.2017 v znení dodatkov 1 - 4 z č.l. 216, podanie právneho zástupcu žalobcu zo dňa 21.06.2021 z č.l. 262, odvolanie zo dňa 02.08.2021 voči rozsudku Okresného súdu Zvolen 12Cb/12/2020-286 zo dňa 29.07.2021 na č.l. 299, záväzné uznesenie Krajského súdu 12CoCsp/41/2021-362 zo dňa 04.11.2021, právoplatné 30.11.2021 z č.l. 360, vyjadrenie žalovanej zo dňa 14.12.2021 po zrušení rozhodnutia z č.l. 379, vyjadrenie žalobcu zo dňa 23.02.2022 z

č.l. 424, Zmluvu o spotrebiteľskom úvere XXXXXXXXXX zo dňa 03.05.2016 z č.l. 449 - 459, potvrdenie o podaní daňového priznania k dani z príjmov fyzických osôb za rok 2015 z č.l. pv 460, zoznam dokladov k pôžičkám z č.l. 461, zmluvu o poskytovaní služieb medzi Consumer Finance Holding, a.s. a žalovanou zo dňa 16.06.2015, nepodpísanú žalovanou, predžalobnú upomienku zo dňa 29.12.2017, doručeníu žalovanej 08.01.2018 z č.l. pv 463 - 464, oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 22.02.2018 z č.l. pv 464, prehľad splátok a úhrad z č.l. 465 - pv 465.

11. Okresný súd Zvolen, vzhľadom k tomu, že si mal preveriť úverovú bonitu žalovanej z hľadiska jej príjmu, poukázal na to, že žalovaná predložila daňové priznanie.

12. Z Uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní pod sp. zn. 12CoCsp/41/2021 - 362 z dňa 4. novembra 2021 (ďalej len „Uznesenie“) z bodu 55. vyplýva, že v ďalšom konaní súd prvej inštancie v rozsahu splnenia povinnosti tvrdenia žalobcu a z toho vyplývajúceho rozsahu unesenia dôkazného bremena žalobcu vyhodnotí, či veriteľ pred uzavretím Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 03.05.2016 v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver.

Súd sa oboznámil s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní pod sp. zn. 43CoCsp/30/2021-367 z dňa 23. septembra 2021, medzi tými istými sporovými stranami, zo zmlúv uzatvorených medzi žalovanou a rovnakým právnym predchodcom, a v ktorom konaní bola riešená rovnaká skutková otázka ako je tá po zrušení rozhodnutia. Žalovaná predložila rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní pod sp. zn. 43CoCsp/30/2021-367 zo dňa 23. septembra 2021.

Žalobca rovnako ako v konaní pod sp. zn. 43CoCsp/30/2021 - 367 zo dňa 23. septembra 2021, i v tomto konaní v rámci preukázania preverenja úverovej bonity žalovanej z hľadiska jej príjmov predložil daňové priznanie. Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní pod sp. zn. 43CoCsp/30/2021-367 zo dňa 23. septembra 2021, k takému dôkazu uviedol nasledovné: „V zmysle platného a účinného ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ v čase uzavretia zmluvy bol veriteľ povinný s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver a zobrať do úvahy dobu poskytnutia úveru, jeho výšku, príjem aj účel spotrebiteľského úveru. Z uvedeného ustanovenia nepochybne vyplýva, že pokiaľ má veriteľ povinnosť odborne postupovať pri posudzovaní schopnosti splácať úver, musí mu byť zrejmý a známy nielen príjem žiadateľa o úver, ale zároveň aj jeho výdavky, inak nie je možné objektívne posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak, ako na to správne poukazoval žalovaný v rámci svojej procesnej obrany. Ako bolo uvedené vyššie, už len pri zisťovaní príjmu žalovaného podľa odvolacieho súdu nebola dodržaná ani elementárna opatrnosť právneho predchodcu žalobcu pri preukazovaní údajov o príjme žalovaného za účelom reálneho posúdenia jeho schopnosti splácať úver. Formálne a alibistické preklopenie údaju z daňového priznania o výške príjmu (bez zohľadnenia výdavkov a ostatných nákladov pri podnikaní), bez akéhokoľvek zohľadnenia reálnosti disponovania s výškou príjmu uvedenou v daňovom priznaní, navyše pokiaľ základ dane v zmluve sa nezhoduje ani s predloženými dokladmi, nie je možné považovať za odbornú starostlivosť právneho predchodcu žalobcu pri posudzovaní spôsobilosti žalovaného splácať úver.“ Právny predchodcovi žalobcu bolo predložené potvrdenie o daňovom priznaní žalovaného za rok 2014, z ktorého vyplýva základ dane 0,- EUR a daňová povinnosť 0,- EUR - výška výdavkov z podnikania z listiny nevyplýva a potvrdenie o daňovom priznaní žalovaného za rok 2015, z ktorého vyplýva základ dane 0,- EUR a daňová povinnosť 0,- EUR - výška výdavkov z podnikania z listiny nevyplýva.

Súd má za to, že zo Zmluvy uzatvorenej dňa 06.03.2016 vyplýva, základ dane za minulý rok (t.j. za rok 2015) údaj o sume 7.000,- EUR a celkové ročné príjmy podľa daňového priznania 11.000,- EUR, v konaní však taký dôkaz potvrdzujúci v Zmluve uvádzané údaje o príjmoch žalovanej predložené neboli. Z potvrdenia o výške daňovej povinnosti (tlačivo predložené žalobcom - slúžiace ako podklad k posúdeniu žiadosti o úver) žalovanej za rok 2013 vyplýva výška dosiahnutého príjmu zo živnosti 29.078,45 EUR, základ dane 37.771,03 EUR a daňová povinnosť 0,- EUR - výška výdavkov z podnikania z listiny nevyplýva. Z potvrdenia o výške daňovej povinnosti (tlačivo predložené žalobcom - slúžiace ako podklad k posúdeniu žiadosti o úver) žalovanej za rok 2014 výška dosiahnutého príjmu zo živnosti 18.356,66 EUR, základ dane 37.770,03 EUR a daňová povinnosť 0,- EUR - výška výdavkov z podnikania z listiny nevyplýva.

Právny predchodca žalobcu preto zjavne nemal k dispozícii žiadne relevantné údaje o príjmoch a výdavkoch žalovanej z podnikania, resp. tie ktoré boli predložené - potvrdenie o daňovom priznaní žalovaného za rok 2015 (teda obdobie, ktoré predchádzalo uzatvoreniu Zmluvy), jasne vyplýva že výška príjmov ani výdavkov z podnikania nebola známa. Právny predchodca žalobcu teda zjavne nezohľadnil ani žiadnym spôsobom údaj o základe dane ako rozdielu medzi príjmami, výdavkami a

zákonom priznanými odpočítateľnými položkami. Z uvedeného vyplýva, že právny predchodca žalobcu len formálne ničím nepodložený údaj o (hrubom) príjme z podnikateľskej činnosti (bez zohľadnenia výdavkov a ostatných položiek v rámci podnikania) uviedol ako údaj o príjme žalovanej.

Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní pod sp. zn. 43CoCsp/30/2021-367 z dňa 23. septembra 2021 vyplýva že už „... len formálne preklopenie údaju o príjmoch za podnikanie bez zohľadnenia výdavkov z podnikania nezodpovedá odbornej starostlivosti veriteľa pri posudzovaní spôsobilosti žiadateľa splácať poskytnutý úver. Z obsahu spisu nie je ani zrejmé, na základe čoho uviedol právny predchodca žalobcu ako základ dane za celý predchádzajúci rok (2013) 1.200,- EUR, keď z potvrdenia o daňovom priznaní predloženého právneho predchodcovi žalobcu vyplýva základ dane 36,03 EUR. Opätovne sa nejedná o taký postup pri posudzovaní osobných, majetkových a ekonomických pomerov žalovaného, ktorý zodpovedá pojmu odbornej starostlivosti.“

V zmysle platného a účinného ust. § 7 ods. 1 ZSÚ v čase uzavretia Zmluvy bol veriteľ povinný s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver a zobrať do úvahy dobu poskytnutia úveru, jeho výšku, príjem aj účel spotrebiteľského úveru. Z uvedeného ustanovenia nepochybne vyplýva, že pokiaľ má veriteľ povinnosť odborne postupovať pri posudzovaní schopnosti splácať úver, musí mu byť zrejмый a známy nielen príjem žiadateľa o úver, ale zároveň aj jeho výdavky, inak nie je možné objektívne posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

Už len pri zisťovaní príjmu žalovaného nebola dodržaná ani elementárna opatrnosť právneho predchodcu žalobcu za účelom reálneho posúdenia schopnosti splácať úver žalovaným. Formálne a alibistické a - najmä ničím nepreukázané - preklopenie údaju z daňového priznania o výške príjmu (bez zohľadnenia výdavkov a ostatných nákladov pri podnikaní), bez akéhokoľvek zohľadnenia reálnosti disponovania s výškou príjmu uvedenou v daňovom priznaní, navyše pokiaľ základ dane v zmluve sa nezodpovedá ani s predloženými dokladmi, nie je možné považovať za konanie s odbornou starostlivosťou právneho predchodcu žalobcu pri posudzovaní spôsobilosti žalovaného splácať úver.

Súd ma zato, že ak by aj vyššie uvedené konanie žalobcu bolo považované za skúmanie bonity žalovanej, toto konanie by nebolo možné považovať za náležité skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou, pretože bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty a okolnosti na strane žalovanej, ako napr. jej celkovú zadlženosť, mesačné výdavky, výdavky na zabezpečovanie ubytovania, stravy, atď., nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovanej potrebnej pre posúdenie jej schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Z uvedeného teda možno vyvodiť záver (s prihliadnutím na to, že v konaní žiadne ďalšie dôkazy spojené s preverovaním úverovej bonity žalovanej predložené neboli) o nespĺnení si povinnosti právneho predchodcu žalobcu o preukázaní odbornej starostlivosti posúdenia schopnosti žalovanej splácať úver.

S poukazom na bod 56. uznesenia, súd má za to, že žalobca relevantným dôkazom doteraz nepreukázal, že veriteľ s odbornou starostlivosťou úverovú bonitu žalovanej posúdil, v zmysle § 11 ods. 2 veta prvá ZSÚ (t.j., že prihliadal na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver) a dôkazy predložené v tomto konaní v uvedenej súvislosti nie sú právne relevantným dôkazom o tom, že právny predchodca žalobcu konal v súlade s ustanovením § 7 ods. 1 ZSÚ. Právnym dôsledkom porušenia povinnosti veriteľa preto bude, že veriteľ nebol oprávnený vyžadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, t.j. nebol oprávnený pre nespĺnenie niektorej splátky žiadať zaplatenie celého úveru a rovnako, že úver zo zmluvy je v zmysle ustanovenia 11 ods.2 ZSÚ považovať za bezúročný a bez poplatkov.

K nedostatku aktívnej legitímácie má súd za to, že s poukazom na bod 56. uznesenia je potrebné v ďalšom konaní posúdiť, či v zmysle § 17 ods. 1 ZSÚ práva vyplývajúce zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXX zo dňa 03.05.2016 veriteľ mohol postúpiť na žalobcu, tiež výšku peňažnej povinnosti (záväzku) žalovaného, ako aj čas plnenia záväzku, t.j. či ho mal žalovaný uhradiť jednorazovo alebo plniť v splátkach.

K významu ustanovenia § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z., zákona o bankách (ďalej len „zákon o bankách“) odvolací súd Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 41Cob/152/2017-123 z 29. novembra 2017 uviedol, že „ ... Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 OZ, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu súd prihliada ex off. ... Keďže žalobca nepreukázal splnenie zákonom stanovených podmienok pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, zmluva o postúpení pohľadávky, ktorou mala žalobkyňa

pohľadávku proti žalovanému nadobudnúť, je pre rozpor so zákonom neplatná a žalobca tak nemá aktívnu vecnú legitimáciu na vymáhanie žalovanej pohľadávky.“

Právny predchodca žalobcu nemohol platne vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru a to s poukazom na dikciu ustanovenia § 7 ods. 1 ZSÚ - mohol sa účinne domáhať len zaplata nevrátenej dlžnej istiny spotrebiteľského úveru, a to však len tých splátok, ktoré boli splatnými ku dňu podania žaloby. V súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách, na inú osobu je možné postúpiť iba pohľadávku, ktorá je splatná, resp. časť pohľadávky, ktorá je splatná. V danom prípade došlo k postúpeniu (celej aj nesplatnej) pohľadávky dňa 23.3.2021, ktorá sa mala stať splatnou na základe vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky dňa 22.02.2018. V prípade, ak by nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dlhu, nebolo by možné celú pohľadávku postúpiť. Termín konečnej splatnosti ako vyplýva zo Zmluvy mal nastať až dňa 20.05.2021. Súd má za to, že právny predchodca žalobcu postúpil na žalobcu „živý“ úver zo Zmluvy - v celku, pričom s prihliadnutím na to, že došlo preukázateľne k porušeniu ustanovenia § 7 ods. 1 ZSÚ, žalovaná považuje postúpenie celej pohľadávky zo Zmluvy na žalobcu za absolútne neplatný právny úkon, nakoľko pohľadávka v celku postúpená na žalobcu v čase jej postúpenia nebola splatná. S poukazom na ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, v čase postúpenia pohľadávky umožňovalo banke právo postúpiť inej osobe (a to aj osobe, ktorá nie je bankou) len splatnú pohľadávku, resp. časť pohľadávky, ktorá je splatná, avšak v tomto prípade došlo k postúpeniu celej nesplatnej pohľadávky, išlo tak o postúpenie v rozpore s uvedeným ustanovením, a teda o absolútne neplatný právny úkon v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. (Rozhodnutie NS SR 5Cdo/36/2020 z 15.12.2020).

Aby došlo k platnému zosplateniu pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy je potrebné dodržať aj zákonný postup uvedený v § 7 ods. 1 ZSÚ. To znamená, že k tomu, aby došlo k zosplateniu pohľadávky bolo v danom prípade potrebné, aby veriteľ (právny predchodca žalobcu) postupoval pred uzatvorením zmluvy s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní bonity žalovanej. Žalobca však v danom prípade doteraz nepreukázal, že by jeho právny predchodca postupoval pred uzatvorením zmluvy o úvere v súlade s § 7 ods. 1 ZSÚ.

Za stavu nevyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a pri neukončení zmluvného vzťahu medzi úverovou veriteľkou a žalovaným ani výpoveďou zmluvy o úvere či odstúpením od nej, tak nie je možné v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky usudzovať na splatnosť celého úveru s úrokmi a zmluva o postúpení pohľadávok, týkajúca sa celého úveru je pre rozpor s ustanovením § 92 ods. 8 bankového zákona podľa § 39 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, neplatná a to pre nepreukázanie podmienok postúpenia, pričom uvedené platí i na čiastkové pohľadávky (splátky úveru) splatné pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok.

Vzhľadom na vyššie uvedené je podľa názoru súdu zrejmé, že v danom prípade sa žalobcovi doteraz nepodarilo preukázať splnenie zákonných podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky VÚB, a. s. voči žalovanej ako dlžníkovi na žalobcu, teda, že sa stal platne a účinne veriteľom uplatnenej pohľadávky. Žalobca tak nepreukázal svoju aktívnu legitimáciu, a z toho dôvodu je splnený záver o potrebe zamietnuť žalobu v celom rozsahu. Úrokovú sadzbu v zmluve posúdil ako neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi. Súd má za to, že pri údajoch o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na výpočet tejto RPMN. Teda nestačí len uvedenie jej výšky. Zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN, pričom tieto predpoklady musia byť uvedené výslovne v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

V zmluve je síce uvedená hodnota RPMN, no nie sú v nej uvedené predpoklady pre jej výpočet, ktoré boli použité. V zmluve majú byť uvedené konkrétne parametre týkajúce sa predmetnej spotrebiteľskej zmluvy, teda numerické uvedenie konkrétnych údajov tak, aby po ich dosadení do vzorca pre výpočet RPMN bolo možné túto RPMN určiť, nakoľko iba takýmto spôsobom je možné skontrolovať správnosť údajov o RPMN. Bez doplnenia potrebných údajov nevyhnutných na uskutočnenie výpočtu v zmluve o úvere, spotrebiteľ nemá reálnu možnosť posúdiť správnosť výpočtu RPMN uvedeného v Zmluve. ZSÚ jasne uvádza, že nepostačuje uviesť len samotnú výšku RPMN, ale aj predpoklady pre výpočet tejto RPMN. Účelom tohto ustanovenia je, aby spotrebiteľ mal informácie o tom, z akých kritérií sa vychádza pri výpočte RPMN, aby videl všetky vstupné údaje, ktoré veriteľ používa pre vzorec, ktorý je uvedený v prílohe tohto zákona. Inak, pokiaľ by veriteľ nemal túto povinnosť uviesť aj všetky predpoklady ako vstupné údaje pre výpočet RPMN, zákonodarca by konštatoval iba strohý údaj obmedzujúci sa na uvedenie iba výšky RPMN, ktorý by však pre spotrebiteľa nemal žiadnu patričnú výpovednú hodnotu. Súd má za to, že uvedené predpoklady, konkrétne parametre týkajúce sa konkrétnej zmluvy, ktorá tvorí predmet sporu, teda numerické vstupné údaje dosadené do vzorca pre výpočet RPMN, musia byť v zmluve pre spotrebiteľa uvedené tak, aby si mohol skontrolovať správnosť údajov o výške RPMN.

Súd má za to, že nie je úlohou spotrebiteľa hľadať a „pátrať“ v úverovej zmluve, či táto obsahuje všetky potrebné údaje pre výpočet RPMN, o ktorých spotrebiteľ napokon ani len nemá vedomosť, ktoré všetky

údaje to sú (teda nevie ani ktoré má hľadať) a aj preto spotrebiteľ má mať prehľadne a na jednom mieste sprístupnené všetky tieto vstupné údaje k výpočtu RPMN použité.

S poukazom § 9 ods. 2 ZSÚ, má súd za to, že v čase uzavretia úverovej zmluvy ZSÚ vyžadoval, aby v úverovej zmluve boli uvedené nie len predpoklady na výpočet RPMN, ale aj samotný jej výpočet, pretože, ako sa z citovaných noriem javí, výpočet RPMN nie je len internou záležitosťou dodávateľa (veriteľa), ktorý by mal v úverovej zmluve uviesť už len výsledok tohto svojho výpočtu, ale tento výpočet má byť transparentným (prehľadným) s komplexným uvedením vstupných premenných na jej výpočet použitých (aby aj spotrebiteľ vedel, ktoré z množstva údajov uvedených v úverovej zmluve sú práve tými, ktoré sú pre výpočet RPMN dôležité), tak aby tento výpočet bol odkontrolovateľným nie len samotným spotrebiteľom v čase uzavretia úverovej zmluvy, ale hlavne a predovšetkým, aby bolo odkontrolovateľným aj hocikedy spätne kontrolným orgánom za účelom zistenia, ako a či dodávateľ (veriteľ) v ktoromkoľvek čase postupoval pri výpočte RPMN v súlade so zákonom.

Súd poukazuje na to, že ak k zosplateniu malo dôjsť pre splátku splatnú dňa 20.10.2017 (žalobca v konaní dôvodil mimoriadnu splatnosť práve pre splátku z dňa 20.10.2017), od omeškania so zaplatením tejto splátky 3 mesiace uplynuli 20.01.2018, a teda splatnosť najbližšie nasledujúcej splátky bola 20.02.2018. Odvolací súd uviedol, že je potrebné vysporiadať sa s otázkou, či veriteľovi vzniklo právo žiadať pre nesplnenie niektorej splátky zaplatenie celej pohľadávky a ak veriteľovi toto právo patrilo, či došlo k účinnému zosplateniu úveru s poukazom na kumulatívne zákonné podmienky vyplývajúce z § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Súd má za to, že právny predchodca žalobcu realizoval právo na zaplatenie pohľadávky v rozpore s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka.

V zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka však vyplýva, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Inak povedané, právo veriteľa požadovať zaplatenie celej pohľadávky z dôvodu straty výhody splátok je podľa citovaného ustanovenia časovo obmedzené tak, že veriteľ ho môže použiť najneskôr do splatnosti najbližšej ďalšej splátky.

Z článku III. zmluvy vyplýva, že za účelom splácania predmetného spotrebiteľského úveru bol zmluvnými stranami dohodnutý pravidelný termín mesačných splátok úveru na 20. deň v mesiaci.

Aj z bodu 27. uznesenia vyplýva, že žalobca listom zo dňa 22.02.2018 ako veriteľ žalovanému oznámil, že jeho dlh z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX sa stal splatným v celom rozsahu naraz.

Z vyššie uvedeného preto jednoznačne vyplýva, že veriteľ nerealizoval svoje právo na zaplatenie celej pohľadávky v súlade s druhou vetou vyššie citovaného ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka a to preto, že pokiaľ bola dohodnutá splatnosť splátky k 20 dňu v každom mesiaci, právny predchodca s poukazom na vyššie uvedenú chronológiu postupu mal toto právo využiť do dňa 20.02.2018. Pokiaľ úver mimoriadne zosplatnil ku dňu 22.02.2018 je zrejmé, že konal v rozpore s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka.

V uvedenej súvislosti súd poukazuje na judikát NS SR uverejnený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 1/2021, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2020 sp. zn. 5 Cdo 36/2020 („ďalej len judikát“), kde NS SR riešil výklad rovnakej právnej otázky, ktorá sa týkala rovnakého postupu veriteľa pri aplikácii ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka, pričom NS SR jednoznačne ustálil, že veriteľ (z dôvodu obdobného postupu ako vykonal žalobca resp. jeho právny predchodca) nerealizoval svoje právo na zaplatenie celej pohľadávky v súlade s druhou vetou vyššie citovaného ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka.

Súd má za to že jednostranný právny úkon, ktorým právny predchodca žalobcu úver zo zmluvy mimoriadne zosplatnil ku dňu 22.02.2018 je nie len že absolútne neplatným právnym úkonom jednak z dôvodu, že bolo v konaní preukázané, že právny predchodca žalobcu postupoval v rozpore s odbornou starostlivosťou a rovnako, tiež s poukazom na obsah a závery judikátu, že veriteľ nerealizoval svoje právo na zaplatenie celej pohľadávky v súlade s druhou vetou vyššie citovaného ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka.

Pre úplnosť súd dodáva, že aj v prípade že by súd z dôvodu započítania úhrad žalovanej v období november 2018 započítaval na splátku splatnú 10/2017, v tomto prípade by však rovnako neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pretože v konaní nebola preukázaná taká výzva právneho predchodcu žalobcu v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre omeškanie so splátkou 11/2017 a

následne vykonanie postupu mimoriadnej splatnosti pre túto splátku a v dôsledku uvedeného rovnako nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu bankovej pohľadávky.

13. Súd z vyššie uvedených dôvodov žalobu v celom rozsahu zamietol.

14. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

15. Podľa § 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

16. Žalovaná bola úspešná, žalobca neúspešný, súd priznal žalovanej právo na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 percent.

17. Po právoplatnosti rozhodnutia o výške trov konania v súlade s § 262 Civilného sporového poriadku rozhodne vyšší súdny úradník osobitným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v potrebnom počte vyhotovení. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.